



Butlletí informatiu núm. 88, novembre 2017

NOVEMBRE

Ja som al **novembre**, onzè mes de l'any. Novembre és un mes que mira directament cap a l'hivern i anuncia l'arribada de les primeres nevades importants i dels primers freds de la temporada que ens fan córrer cap a l'armari a rescatar alguna peça de roba amagada al fons. Una gran quantitat de dites prenen com punt de partida el fred i la neu.



Tots Sants és una festa tradicional catòlica dedicada al record dels avantpassats que se celebra el dia 1 de novembre i que està íntimament relacionada amb la festa que se celebra l'endemà, la del Dia dels Morts o Dia dels Difunts, el 2 de novembre. La creença



tradicional és que l'1 de novembre, els vius visiten els morts, i el 2 de novembre, els morts visiten els vius. Aquesta festivitat és una de les més antigues en el món cristià. A Espanya, França i Portugal, entre molts altres països de la mateixa tradició, és un dia festiu.

Gastronòmicament, un dels costums més característics de la festivitat és la castanyada, una trobada originàriament de caràcter familiar per a menjar castanyes torrades i moniatos, productes típics de la tardor. Són típics també un tipus de pastissats fets de variades maneres, segons els indrets, que en molts llocs reben el nom de panellets. De panellets, n'hi ha de moltes maneres, com ara de coco, de xocolata, de cafè, etc. Però aquells més típics són els d'ametlla i els de pinyons

DITES DEL MES DE NOVEMBRE

Som esclaus d'aparentar una cosa que no som, de transformar la nostra vida en un aparador pel que diran.

Tu pots dir “la meva barca”, però les veles sempre són del ven.

Sempre s'ha de conservar la por, més mai s'ha de mostrar.

L'agraïment és la part principal d'un home de bé.

El gos mitjà, és millor que una persona mitjana.

La gent diferent fa la vida més divertida.

No hi ha millor psiquiatra a la terra que un cadell llepant-a la cara.

L'enveja va tan flaca i groga perquè mossega i no menja.

El que vol d'aquesta vida totes les coses al seu gust, tindrà molts disgustos.

Els que de cor es volen, només amb el cor es parlen.

El gendre a la sogra: -Quant de temps es quedarà amb nosaltres?-
Quan us canseu de mi.-Vaja, ja sen va?-

Qui té màgia, no necessita trucs.

Qualsevol que no sàpiga quin sabor te el sabó, mai no ha banyat a un gos.

M'encanta escoltar la mentida quan ja quan ja sé tota la veritat.

Era un home tan gandul, que quan va morir, a la tomba la seva dona va fer gravar:- Aquí continua descansant.-

Pren-te les coses amb humor. És un privilegi de la intel·ligència.

A les que juguin a perdre't, deixa-les guanyar.

El valent té por del contrari, el covard del seu propi temor.

Per la nostra cobdícia, el molt és poc, per la nostra necessitat, el poc és molt.

Només el que mana amb amor, és servit amb fidelitat.

M'estimes només perquè el meu pare hem va deixar una fortuna?-
No estimada, jo t'estimaria sense importar qui te la va deixar-.

Si vols que et segueixin les dones, posat davant.

La supèrbia mai baixa d'on puja, perquè sempre cau d'on va pujar.

El molt es torna poc amb només desitjar una mica més.

Aquell home que perd l'honra pel negoci, per el negoci per l'honra.

Mai millora el seu estat qui muda només de lloc i no de vida i de costums.

Novembre calent, maig gelat.

Sant Martí porta l'hivern.

Per Sant Andreu pluja, neu o fred molt greu.

LA FESTA DE GERMANOR DEL PASSAT MES D'OCTUBRE

Cinc autocars, si senyors dues-centes seixanta sis persones vàrem sortir de Cardedeu vers Platja d'Aro per a gaudir de una diada de Germanor amb alegria, bona avinença i bon menjar.

Cada any al arribar a aquestes dates, s'organitza des de la nostra Associació, aquesta festa en la que molts socis si apunten per passar un agradable dia en companyia de persones que tal vegada feia temps que no es veien i plegats poden gaudir de una agradable passejada per Platja d'Aro i després fer un bon àpat al restaurant "La Terrassa", acabant la festa amb una animada sessió de ball.

La diada comença assistint primer a la missa que se celebra en memòria dels difunts coneguts nostres i que al llarg de l'any ens han deixat per a que tinguin un etern descans. Qui més qui menys, ha perdut en aquest temps, algun familiar o un amic.

Acabada la missa, ens dirigim com sempre vers al nostra Casal, on ens esperen els autocars que han de portar-nos al lloc mencionat i continuar la festa sempre amb respecta i bons sentiments.

Cada autocar té assignat un número que prèviament ja hem posat en el tiquet de pagament. Així, cada persona sap el cotxe que té al seu servei i el seient que li pertoca (sempre hi ha algun despistat que seu on no li toca o puja al cotxe de número equivocat).

Tots som persones grans i qui més qui menys no ho assimilem tot clarament, però això no té massa importància.

A cada persona, ja dintre de l'autocar se li dóna per més facilitat, el número de taula on li serviran el dinar. Tot està preparat per a més comoditat de cada assistent.

Al arribar a Platja d'Aro i desembarcar davant de l'hotel, sempre ens queda una bona estoneta per passejar per aquesta bonica població costera. Hi ha qui aprofita per fer algunes compres per aquelles botigues que fan tant de goig.

No cal dir, que als membres de la junta que procurem que tot rutlli bé, ens porta una mica de feina, i més, quant ho tens tot endegat, el haver de fer canvis de última hora donat que sempre hi ha alguna baixa o alta que fem els possibles per solucionar-ho i que no s'enfadi ningú.

Estava previst que ens acompanyarien en la festa, el senyor Alcalde l'Enric Olivé i la regidora Marta Cordoní, però per canvis de última hora degut a que l'alcalde era a Barcelona al ser el dia de la Independència de Catalunya, ens acompanyà la regidora Isabel Sallés qui va fer entrega dels obsequis als que complien els 75

anys. També es brindà a fer-nos un petit parlament. Ella mateixa va rebre unes paraules per telèfon del senyor Enric, i mitjançant els altaveus de l'hotel, les pogué escoltar tota la gent. Als vols de les sis de la tarda, ens acomodàrem cada qual al seu autocar per tornar cap a Cardedeu i acabar la festa enpau. Els comentaris generals, eren de que tot va anar molt bé. Unes quantes fotos seran testimoni de l'ambient que regnava al llarg de tota la diada.



ESCRIT LLEGIT A L'ESGLÉSSIA EN LA MISSA DE LA FESTA DE GERMANOR

Benvolguts amics, des de fa una pila d'anys, com ja sabeu, el nostra Casal organitza aquesta festa de Germanor que és com si diguéssim una trobada anual d'una part d'aquesta gran família de jubilats que existeix al nostra poble, alguns de vosaltres afiliats a l'ASSOCIACIÓ DE JUBILATS DE CARDEDEU amb la finalitat d'aplegar esforços i organitzar quelcom per divertir-nos.

Voldria agrair al nostra mossèn, la voluntat per oficiar aquesta missa que oferim en memòria dels amics o familiars que ens han deixat al curs d'aquest any. Que Déu els tingui en la glòria.

Germanor, no vol dir solament seure en una taula i fer un bon àpat. Germanor vol dir sobre tot, afecte i amor. Unió entre germans o entre els que es tracten com a germans, motiu per el qual fem aquesta reunió cada any per retrobar-nos i contar cada persona els moments viscuts des de la última vegada que tinguérem ocasió de parlar de les coses que a cada qual ens han passat.

En les paraules més boniques que podem trobar, a més de la germanor, l'amistat, la benavinença i tantes d'altres, sempre serà l'amor la que més compensa els sentiments humans.

Si aquest sentiment ens domina, tothom serà amic nostra i de tothom voldrem ser amics.

Si sentim dintre el pit el sentiment prou savi per forjar les coses bones, si ens esforcem per ajudar als nostres semblants procurant ser gent de bé, serà que de veritat en algun racó del nostra cor, es desvetlla aquest sentiment d'amor.

Avui, com tantes d'altres vegades, volem reforçar aquests lligams que farcits de tendresa fan oblidar rancors a vegades produïts per malentesos o per coses sense impotència.

Imaginem un poble enque tots ens estimem, ens ajudem en les necessitats i gaudim plegats de les benaurances que ens regala la vida, si la sabem apreciar, malgrat els entrebancs que ens porti.

La vida és un regal, sapiguem-la emprar en bé de tots plegats i en traurem el profit necessari per un viure i conviure a l'alçada del que és mereix cada persona de cor tendra, senzill, amable i bondadós.

Pensem que cada un de nosaltres, pensi el que pensi, sigui del parer que sigui, tingui diferents ideals, sigui blanc o negra, hagi nascut en algun país diferent al nostra o es trobi sense família i desemparat, és tant digne de respecta com el que més.

Que tots plegats sapiguem aprofitar la ocasió que ens brinda la

vida per esmerçar-nos en la pràctica del respecta i l'amistat.

Mireu, som persones que per la nostra edat, ja podem comprendre la força que ens dona el seny. Aquest seny que moltes vegades desaprofitem perquè no li donem importància.

Si amb el coneixement que ens donen els anys i afegim la voluntat, aquesta virtut interna que fa possible reforçar la convivència entre nosaltres i totes les persones que ens envolten, tindrem un viure feliç pel que fa a les comunicacions.

Res més, només desitjar-vos que tingueu un dia plaent, que gaudiu d'aquesta bonica festa que tant complau als qui participem en ella.

Que regni l'alegria, el respecta i la més absoluta convivència.

GRÀCIES A TOTS PLEGATS

ESTEVE PERICH SALA





**ALGUNES FOTOS DE LA
FESTA GERMANOR 2017**

AL BALL DE DISFRESSES

Una parella de recents casats,
que vivien encara com en el cel,
es a dir, en plena lluna de mel,
varen ésser a una festa invitats.

Més com que del destí mai no se sap,
el pensament que inspira a una dona,
li va comentar que no estava bona,
doncs que tenia un molestós mal de cap.

Va dir-li al seu marit que hi anés sol,
sense temor que ella no s'enfadava,
que es ficaria al llit mentre esperava,
si es que la raó li servia de consol.

El bon home, molest i resignat,
s'encaminà pensatiu i sense preses,
a una casa que lloguen les disfresses,
doncs que la seva dona ja li havia triat.

Quan se li va passar el mal de cap,
després de dormir una bona estona,
es volgué disfressar aquella dona,
saben del marit, que s'havia posat.

Anà a la festa i va veure primer,
al seu home ballant amb una noia,
la petonejava, i ella molt cofoia,
es deixava tocar tota amb gran plaer.

Ella se els hi va acostar per seduir,
al marit que ignorava la disfressa,
i l'apartava d'aquella noia encesa,
volia tenir-lo per amb ell fruir.

Ell va agafar-la fort i va deixar,
la que fins ara al seu compàs ballava,
aquesta encara més bé si posava,
i tot el que li proposà ho va acceptar.

La tenia arraconada en un lloc apartat,
tocant-la i fen amb ella el que volia,
qui era aquella dona no sabia,
més si que era una guarra de barat.

Abans de treure's la careta a mitja nit,
ella va escapolar-se, anà a casa seva,
i sense perdre ni un minut de treva,
tot ardorosa es va ficàr al llit.

Quan ell a casa, prop l'esposa va arribar,
la trobà llegint sobre el llit asseguda,
i ella li va preguntar convençuda:
¿Com t'ha anat la festa, vares ballar?.

Que va, vaig avorrir-me sense tu al costat,
amb en Pere i en Guillem ens vam trobar,
i anàrem a la planta baixa a jugar,
al pòquer tota la nit fins estar cansat.

El que de segur sé que no creuràs,
el que li va passar a un tio sense pressa,
al qui vaig deixar la meva disfressa,
tot i que era un grandíssim bordegàs.

Diu que amb una tia meuca va ballar,
una porca que només feia guarrades,
una perduda que deu fer cantonades,
una boja calenta per oblidar.

ESTEVE PERICH SALA